

A
NARRATIVE
OF THE
Most Remarkable Particulars
In the LIFE of
James Albert Ukawsaw Gronniosaw,
An AFRICAN PRINCE,

Authored by HIMSELF.

I will bring the Blind by a Way that they know not, I will lead them in Paths that they have not known: I will make Light before them and direct their Feet. Isa. xlii. 16.

BATH:

Printed by W. GYE in Westgate-Street; and sold by T. MILLS,
Bookseller, in King's-Mead-Square.

Price SIX-PENCE.

Fortale til læseren

Denne beretning om JAMES Alberts livsbane og åndelige udvikling stammer fra hans egen mund og er med elegant pen ført til papiret af en ung dame fra byen LEOMINSTER. Det er gjort for hendes egen private fornøjelse og uden nogen tanke på offentliggørelse. Hun er dog nu blevet overtalt til at lade den gå til trykkeren, både i den hensigt at hjælpe ALBERT og hans nødlidende familie, som nyder godt af alle indtægter fra salget, og fordi, som det vil forstås, denne lille historie indeholder stof, som vel er enhver kristen læsers opmærksomhed og eftertanke værd.

Måske ser vi her til en vis grad svaret på den gåde, som har beskæftiget så mange alvorligt tænkende menneskers bevidsthed - nemlig hvorledes Gud vil handle med de formørkede dele af verden, hvortil Jesu Kristi evangelium aldrig er nået. Her fremgår det af denne bemærkelsesværdige persons erfaringer, at Gud ikke frelser uden viden om sandheden, men med hensyn til sådanne mennesker, som Han forud har bemærket, skønt de er født under enhver ydre belastning, og i de mest formørkede og uvidende områder, handler Han og påvirker deres sjæle, så Han gennem sit vise og vidunderlige Forsyn fører dem ad vejen til åndelig oplysning og gradvis åbner deres tanke for Hans sandheds lys og skænker dem sit evangeliums ubegribelige velsignelse til fuld og frydefuld ejendom. Hvem kan tro andet, end at den tanke, der så overvældende blev prentet i ALBERTs sjæl (da han var dreng), at der var et Væsen større end solen, månen og stjernerne (genstande for afrikansk afgudsdyrkelse), kom til ham fra Lysets Fader og for ham var det første skær af Evangeliets strålende glans? Hans lange og farefulde færd til Guineas kyst, hvor han blev solgt som slave, og således bragt til et kristent land, skal vi kun betragte den som resultatet af en nyfigen og videbegærlig indstilling? Skal vi ikke anse den for andet og mere end chance og tilfældige omstændigheder? Hvad end vantro og ateister kan mene, er jeg overbevist om, at den kristelige læser med lethed vil genkende den alvidende og almægtige styrelse i disse begivenheder. Han tilhørte de fortabte synderes frelser, han blev købt ved Hans kors, og derfor førte Herren ad en vej, han ikke kendte, ud af mørket og ind i Hans livsalige lys, at Han kunne lede ham til hjertefællesskab og forening med den treenige Gud i den Kristus, som i sig bringer verden forladelse for dens synder. Som hans kaldelse var Usædvanlig, er der også nogle særdeles bemærkelsesværdige enkeltheder i hans livsløb. Gud har vist ham særlig bevågenhed for den tro og tålmod, med hvilken han har båret de mest forfærdende og medynkvækkende prøvelser og ulykker med lovprisning til Guds ære. Hvor dybt må det røre et følsomt hjerte, ikke blot selv at blive fornedret til det yderste, men også at måtte se sin hustru og sine børn gå til grunde af nød og vanrøgt! Alligevel svigtede troen ham ikke, han stolede på Herren, og han blev frelst. Og skønt han var født til en ophøjet stilling i livet og nu var under pres fra forskellige indgribende Forsyn, er jeg sikker på (for jeg kender manden), at han i det øjeblik hellere ville kaste

sig på møddingen med Kristus i sit hjerte, end han ville opgive sin salighed for at sætte sig på fyrsters trone. Det vil måske ikke være ved siden af at bemærke, at JAMES ALBERT, da han forlod sit fødeland, var cirka 15 år gammel (så vidt jeg ud fra forskellige omstændigheder kan skønne). Nu synes han at have passeret tres. Han har et godt naturligt nemme, er vel bevandret i Skriften og gudelige forhold, har et elskværdigt og mildt sindelag, ligesom hans almindelige karakter er vel anskrevet, ikke kun i Kidderminster, hvor han bor, men også hos mange troværdige personer i London og andre steder. Læser, idet jeg anbefaler denne beretning til din fordybelse og han, der er emnet for den, til din gunstige mening,

forbliver jeg din ærbødige og lydige tjener Kristus,

W. SHIRLEY

En beretning om James Albert etc.

Jeg blev født i byen BOURNOU. Min mor var ældste datter af den regerende konge, og BOURNOU var hovedby i regionen. Jeg var den yngste af seks børn, og særlig højt elsket af min mor. Min bedstefar nærmest forgudede mig.

Fra barndommen havde jeg en særlig måde at tænke på. Jeg var mere alvorlig og reserveret af gemyt end mine brødre og søstre. Jeg plagede dem ofte med spørgsmål, de ikke kunne besvare. Derfor kunne de ikke lide mig, men holdt mig for en tåbe eller en vanvittig. Det er sikkert, at jeg undertiden var meget ulykkelig over mig selv, men det var præget i min sjæl, at der måtte være en MÆGTIG MAND, som herskede over solen, månen og stjernerne, som vi dyrkede som guddomme. Min kære og hengivne mor bar mere over med mig end nogen af mine venner. Jeg pegede ofte op mod himlen og spurgte hende, hvem der boede der. Jeg blev yderst utilfreds, når hun fortalte mig, at det gjorde solen, månen og stjernerne, fordi jeg i mit stille sind var overbevist om, at der måtte være en eller anden ALMÆGTIG STYRELSE. Jeg fortabte mig mange gange i ærefrygt over Skabelsens håndværk, var forskrækket, urolig og rastløs, men kunne ikke sige over hvad. Jeg søgte viden om ting, ingen kunne fortælle mig om, og var altid utilfreds. Disse mærkværdige spekulationer begyndte i min tidlige barndom og fulgte mig, til jeg blev skilt fra mine forældre, hvilket giver mig anledning til forundring og taknemmelighed.

Indtil det øjeblik blev jeg for hver dag mere og mere urolig. I den grad, at jeg en lørdag (som er den dag, vi holder hellig), led under en sådan uro og angst, at det ikke kan udtrykkes, uden at jeg kunne finde nogen årsag til det, hvad der var endnu mere mærkeligt. Jeg stod op klokken tre, som vi har for skik for at kunne mødes ved kultstedet en time for solopgang. Vi taler ikke sammen under kulthandlingen, men bevæger os fremad på knæene med hænderne rakt i vejret. Således iagttager vi streng tavshed, til solen når en bestemt højde, som jeg formoder svarer til klokken ti eller elleve i England. Derefter går vi hver til sit. Vort kultsted er under et stort palmetræ. Vi deler os i mange menigheder, fordi det er umuligt fra et enkelt træ at dække alle byens indbyggere, selv om de er særdeles brede, høje og majestætiske. Deres skønhed og nytte er ikke til at beskrive. De forsyner ¹landets beboere med mad, drikke og klæder. På en bestemt årstid tapper man de store palmestammer og bringer kar til at modtage vinen, som gydes i stor mængde, og hvis kvalitet er fremragende. Træets store blade er silkeagtigt bløde. Når de tørres og bankes til fibre, ligner stoffet meget den engelske hør, og BOURNOUs borgere bruger den til klæder etc. Dette træ frembringer også en plante eller substans af udseende som et kålhoved. Den ligner det også meget, idet smagen er næsten

---

¹ Det er en almindelig, men fejlagtig antagelse i England, at Afrikas indfødte går aldeles upåklædt. De har en slags klædedragt, der lader dem være ærbare, skønt den er meget let og tynd. ("Den unge dames" note)

den samme. Den vokser mellem grenene. Palmetræet frembringer også en nød, noget i retning af kakao, som indeholder en kerne, i hvilken der er en betydelig mængde mælk med en meget behagelig smag. Skallen er af et hårdt materiale med et smukt udseende. Den anvendes til beholdere, skåle etc. Jeg håber, at man vil tilgive mig dette sidespring. Jeg skulle til at bemærke, at efter at højtideligholdelsen af vor kultus var færdig (på den dag, hvor jeg var mere nedtrykt og forstyrret end nogen sinde), var vi alle på vej hjem som sædvanligt, da en uhyggelig sort sky steg op på himmelen og dækkede solen. Så fulgte en voldsom styrtregn og mere frygtindgydende tordenbrag, end jeg nogen sinde havde hørt. De drøned fra himmelen og fik jorden til at ryste. Det påvirkede mig så stærkt, at jeg græd voldsomt og ikke kunne følge mine venner og slægtninge hjem. Jeg måtte standse op og følte det, som om mine ben var lammet. De rystede under mig, så jeg blev stående i stor frygt for den MAGT, som jeg var overtydet om, levede over os. En af mine jævnaldrende kammerater (som følte et særligt varmt venskab for mig, hvad jeg også gjorde for ham), vendte om for at lede efter mig. Han spurgte mig, hvorfor jeg blev stående ude i sådan et forfærdeligt regnvejr. Jeg svarede ham kun, at jeg var svag i benene, så jeg ikke kunne gå hurtigere. Det gjorde stærkt indtryk på ham at se mig græde. Han tog mig ved hånden og sagde, at han ville gå med mig hjem, hvilket han gjorde. Min mor var meget bekymret over, at jeg blev tilbage i sådan et uvejr. Hun stillede mig mange spørgsmål, såsom hvorfor jeg gjorde det, og om jeg havde det godt. „Min kære mor," svarede jeg, „sig mig dog, hvem den store MAGT er, der laver tordenbragene?" Hun svarede, at der ingen magt er ud over solen, månen og stjernerne, som skabte hele vort land. Så spurgte jeg, hvor alle mennesker i vort folk kom fra. Hun svarede: „Fra hinanden," og førte mig derefter mange generationer tilbage i tiden. Så spurgte jeg: „Hvem skabte det første menneske? Og hvem den første ko og den første løve? Og hvor kommer fluen fra, siden ingen kan lave sådan en?" Det synes at bekymre min mor stærkt. Hun var bange for, at jeg havde mistet mine sansers brug eller var fra forstanden. Da min far kom ind og så hendes sorg, spurgte han om årsagen. Men da hun gengav vor samtale for ham, blev han rasende på mig og sagde, at han ville straffe mig strengt, hvis jeg nogen sinde igen var så besværlig. Derfor bestemte jeg, at jeg aldrig mere ville sige noget til ham. Men inden i mig selv blev jeg meget ulykkelig. Mine slægtninge og bekendte gjorde alt, hvad de kunne finde på for at aflede mine tanker både ved at lade mig ride på geder (som det bruges meget i vort land) og lade mig skyde med bue og pil, men jeg fandt ingen glæde i nogen af disse ting, så lidt som jeg lod mig berolige af noget som helst. Mine forældre var meget kede af at se mig så nedtrykt. På den tid ankom der en handelsmand fra Guldskysten (den tredjestørste by i GUINEA). Han opkøbte elfenben etc. fra indbyggerne i vort land. Han lagde mærke til min mistrøstige mine og spurgte om grunden. Så udtrykte han stor bekymring for mig og sagde, at hvis mine forældre ville skilles fra mig en kort tid og lade mig rejse med ham, ville det hjælpe mig bedre end noget, de kunne gøre for mig.

Han lovede mig, at hvis jeg tog med ham, kunne jeg se huse med vinger til at bevæge sig på vandet, og jeg ville også møde hvide mennesker. Han fortalte, at han havde mange sønner på min alder, som jeg kunne lege med, og til alt dette føjede han et løfte om, at han nok skulle bringe mig sikkert tilbage igen. Jeg var dybt interesseret i hans beretning om dette mærkelige sted og stærkt opsat på at rejse derhen. Det forekom mig, at jeg følte en mystisk og uimodståelig tilskyndelse i mit sind, der syntes at byde mig at tage af sted. Da min kære mor forstod, at jeg ønskede at forlade familien, talte hun med min far og bedstefar og resten af mine slægtninge, som alle var enige om, at jeg skulle ledsage handelsmanden til Guldkysten. Jeg var så meget mere opsat på det, som jeg var forhadet af mine brødre og søstre, som betragtede mig med foragt på grund af mit vanskelige sind. Selv mine tjenestefolk ringeagtede mig og ignorerede alt, hvad jeg sagde til dem. Jeg havde en søster, som altid havde holdt meget af mig, og jeg elskede hende højt. Hendes navn var LOGWY. Hun var meget lys, med fint blondt hår, skønt min far og mor var sorte. Jeg var virkelig sorgfuld over at skulle forlade min elskede søster, og hun græd på det ynkeligste over at skilles fra mig. Hun vred sine hænder og udviste alle de tegn på sorg, man kan tænke sig. I sandhed, havde jeg anet, at jeg aldrig skulle vende tilbage til mine venner og mit land, når jeg nu forlod dem, ville min sorg have været ubeskrivelig. Alle mine slægtninge var kede af at sige farvel til mig, og min kære mor fulgte mig på vej på kamelryg over mere end fire hundrede kilometer. Det første stykke af vor rejse gik gennem skovene. Ved nattetid sikrede vi os mod vilde dyr ved at tænde bål hele vejen rundt om os. Vi og vore kameler måtte holde os inden for kredsen, ellers var vi blevet flænget i småstykker af løver og andre vilde bæster, der begyndte at brøle forfærdeligt, så snart natten faldt på, og blev ved med det, til det blev morgen. Der kan ikke siges meget til gunst for det land, vi kom igennem, bortset fra en dal af marmor, vi kom igennem, der var usigeligt smuk. På begge sider af denne dal er overordentligt høje og næsten utilgængelige bjerge. Nogle af marmorblokkene er overordentlig lange og brede, men alle af forskellig størrelse og kulør og udformet på den mest varierende måde. Meget af det har årer af guld blandet med påfaldende og dejlige farver, således at de udgør det mest betagende skue, man kan forestille sig, når solens stråler rammer dem. Den herre, der bragte mig med fra BOURNOU, havde en anden som kompagnon. Denne herre ledsagede os, men han var meget imod at have mig med, fordi, som han sagde, han forudså, at min tilstedeværelse kunne give anledning til mange besværligheder. Han gjorde sig mange anstrengelser for at overtale handelsmanden til at kaste mig ned i en dyb spalte, der var i dalen. Han nægtede dog at lytte til dette råd, men fastholdt, at han ville tage sig af mig. Det var hans partner meget utilfreds med, så da vi kom til en flod, vi måtte over, foreslog han at kaste mig i vandet og drukne mig, men det ville handelsmanden ikke gå med til, så jeg reddede livet.

Vi rejste hver dag til omkring klokken fire om eftermiddagen, hvor vi tog fat på forberedelserne til at slå lejr, især ved at hugge store mængder brænde til bålene, der skulle beskytte os mod vilde dyr. Jeg fik en meget ubehagelig og urolig rejse, idet jeg måtte leve i stadig frygt for, at de folk, jeg var sammen med, skulle myrde mig. Jeg fortrød ofte bittert, at jeg havde forladt mine gode venner, og tanken om min kære mor bragte tit tårerne frem i mine øjne. Jeg kan ikke huske, hvor lang tid vi brugte på at rejse fra BOURNOU til GULDKYSTEN, men da der ikke er nogen udskibningsplads nærmere BOURNOU end den by, var den kedsommelige rejse nødvendig - næsten to tusind kilometer over land. Jeg var hjertelig tilfreds, da vi nåede slutningen på vor færd. Jeg troede i min naivitet, at alle mine besværligheder og bekymringer fik ende her. Havde jeg kunnet se ind i fremtiden, ville jeg have vidst, at der ventede mig langt værre lidelser, end jeg før have drømt om. De var faktisk dårlig nok begyndt endnu.

Jeg var nu næsten to tusind kilometer hjemmefra, uden en eneste ven eller mulighed for at erhverve nogen. Snart efter at jeg var kommet til handelsmandens hus, hørte jeg trommerne drøne og hornene tude. De folk, der har til opgave at traktere disse instrumenter, må klatre op på en høj platform, der er bygget til formålet, for at lyden kan høres viden om. Disse bygningsværker er højere end klokketårne i England. Jeg fandt det meget spændende med disse lyde, der var ganske nye for mig, og var meget nysgerrig efter at få at vide, hvad der var årsag til al den jubel. Jeg stillede derfor en mængde spørgsmål om det og blev fortalt, at det var ment som en kompliment til mig, fordi jeg var barnebarn af kongen af BOURNOU.

Den oplysning glædede mig i stilhed, men jeg fik ikke lov at nyde den ret længe, for samme aften kom to af handelsmandens sønner løbende hen til mig (drengene omkring min egen alder), og fortalte mig, at jeg skulle dø næste dag, eftersom kongen ville hugge hovedet af mig. Jeg svarede, at jeg var sikker på, at det ikke kunne være rigtigt, eftersom jeg var kommet her for at lege med dem og for at se huse med vinger gå på vandet, og hvide mennesker, men jeg fik snart at vide, at kongen mente, at min far have sendt mig som spion for at bringe oplysninger med hjem, der ville være os til stor nytte, når vi førte krig mod dem, og derfor havde han besluttet, at jeg aldrig skulle få lov at vende tilbage til mit fødeland. Da jeg hørte det, blev jeg mere ulykkelig, end jeg kan beskrive. Jeg ønskede tusind gange, at jeg aldrig havde forladt mine venner og mit land.

Trods det var den ALMÆGTIGE i sin nåde rede til at gøre mirakler for mig. Den morgen, jeg skulle dø, blev jeg vasket og alle mine guldsmykker blev pudset, så de skinnede. Jeg blev så båret til paladset, hvor kongen personligt ville halshugge mig (som det er skik det på stedet). Han sad på en trone for enden af en uhyre stor gård eller indelukke, som man må gennem for at komme ind i paladset. Den var så stor og omfangsrig som en mark i England. Jeg måtte forbi et geled af livvagter.

Jeg gætter på, at der var tre hundrede skridt.

Min ven handelsmanden fulgte mig omkring halvvejen. Så vovede han ikke at fortsætte længere. Jeg måtte gå op til kongen alene. Jeg gik med usvækket mod, og det behagede GUD at smelte kongens hjerte, som han sad med sin

krumsabel i hånden rede til at hugge hovedet af mig. Alligevel blev han så rørt, at han lod den falde ud af hånden og tog mig på knæet og græd over mig. Jeg lagde min højre hånd om halsen på ham og trykkede ham til mit hjerte. Han satte mig ned og velsignede mig. Så tilføjede han, at han ikke ville dræbe mig, men jeg skulle heller ikke have lov at komme hjem, men sælges som slave. Således blev jeg igen ført tilbage til handelsmandens hus. Næste dag tog han mig med om bord på en fransk brig, men kaptajnen valgte ikke at købe mig. Han sagde, at jeg var for lille. Så tog handelsmanden mig med sig hjem igen. Hans kompagnon, som jeg har beskrevet som min fjende, var yderst opbragt over at se mig komme tilbage og foreslog igen at gøre ende på mit liv, idet han foreholdt den anden, at jeg vilde bringe dem ulykke og besværligheder, og at jeg var så lille, at intet menneske ville købe mig. Handelsmandens fasthed begyndte at vakle, så jeg blev bange for, at jeg virkelig skulle blive slået ihjel. Han sagde imidlertid, at han ville prøve en gang til. Et par dage senere kom et hollandsk skib ind i havnen. Så tog de mig om bord i håb om, at kaptajnen ville købe mig. På vejen hørte jeg dem aftale, at hvis de ikke kom af med mig denne gang, ville de smide mig overbord. Jeg blev skrækslagen ved at høre dette, og i samme nu jeg fik øje på den hollandske kaptajn, løb jeg hen til ham og slog armene om ham, idet jeg råbte: „Far, frels mig,“(for jeg vidste, at jeg ellers ville blive handlet ilde med, eller måske myrdet). Og skønt han ikke forstod mit sprog, behagede det den ALMÆGTIGE at påvirke ham på mine vegne, så han købte mig for to alen ternet stof, Som der er af større værdi end i England.

Da jeg forlod min kære mor, havde jeg en betydelig mængde guld på mig. Som det er skik i vort land, var det smedet i ringe, der var kædet sammen, så de dannede en slags lænke, jeg bar om halsen. Andre kæder havde jeg om arme og ben, og et stykke formet næsten som en pære i det ene øre. Jeg fandt alt dette besværligt at gå med og var glad, da min nye herre tog det af mig. Jeg blev så vasket og klædt på efter hollandsk eller engelsk skik. Min herre blev meget glad for mig, og jeg elskede ham højt. Jeg holdt øje med hver mine hos ham, var altid rede, når han havde brug for mig, og gjorde alt for at vise ham, at mit eneste ønske var at tjene ham bedst muligt. Jeg har siden tænkt, at han må have været en mand med et alvorligt syn på livet. Hans handlinger faldt godt i tråd med en sådan karakter. Han holdt gudstjeneste på skibet hver søndag, hvorunder han læste teksterne højt for besætningen. I hele mit liv var jeg aldrig blevet så overrasket, som da jeg så bogen tale til min herre, for det var, hvad jeg troede, den gjorde, da jeg så ham se i den og bevæge læberne. Jeg ønskede, at

den også ville gøre det til mig. Så snart min herre var færdig med at læse, fulgte jeg stærkt optaget af den ide efter ham til det sted, hvor han gemte bogen. Da ingen så det, åbnede jeg bogen og lagde øret ind til den i det håb, at den ville sige noget til mig. Jeg blev imidlertid både ked af det og dybt skuffet, da jeg fandt at den ikke ville tale, og den tanke faldt mig straks ind, at både mennesker og ting foragtede mig, fordi jeg var sort.

Til at begynde med var jeg overordentlig søsyg, men det gik over, da jeg blev mere vant til havet. Min herres skib skulle til Barbados. Da vi nåede dertil, passede det ham at fortælle adskillige herrer, han kendte, om mig, og en af dem var særlig interesseret i at se mig. Han havde stor lyst til at købe mig, men kaptajnen lod sig ikke straks overtale til at skille sig af med mig. Da den anden herre imidlertid syntes meget opsat på det, lod han mig til sidst gå, og jeg blev solgt for halvtreds dollars (fire pund og seks pence i engelsk mønt). Min nye ejer var en ung herre ved navn Vanhorn. Han havde hjemme i New England i byen New York, som han tog mig med til. Han klædte mig i sit liberi og var meget venlig mod mig. Min vigtigste tjeneste var at varte op ved border, servere te og vaske knive, så jeg havde et meget let arbejde. Men de andre tjenestefolk svor og bandede på det mest forbløffende. Det lærte jeg hurtigere end noget andet. Det var næsten de første engelske ord, jeg kunne udtale. Hvis nogen fornærmede mig, var det sikkert, at jeg straks opfordrede Gud til at forbande dem. Jeg blev imidlertid vænnet af med det på en gang, da jeg blev irettesat af en gammel sort slave, der boede hos familien. En dag, hvor jeg lige havde gjort knivene rene til middagen, tog en af pigerne en til at skære brød og smør med. Jeg blev meget vred på hende og nedkaldte Guds forbandelse over hende, da den gamle sorte mand fortalte mig, at jeg ikke måtte tage sådanne ord i min mund. Jeg spurgte ham hvorfor ikke? Han fortalte mig, at der var en slem mand, der hed Djævelen, der boede i Helvede, som tog alle dem, der brugte den slags ord og puttede dem i ilden og brændte dem. Det forskrækkede mig overordentligt, og jeg var helt færdig med at bande.

En dag kort tid efter var jeg ved at dække op til te. Min frue kom ind i værelset lige efter, at pigen havde gjort rent. Herunder var hun kommet til at sprøjte vand på panelet med sin klud, hvilket gjorde min frue vred. Da pigen var tåbelig nok til at svare igen, blev det værre, så fruen nedkaldte Guds forbandelse over hende. Det bekymrede mig meget at høre det, da hun var en smuk ung dame og meget venlig mod mig. Derfor kunne jeg ikke lade være at tale til hende. „Frue,... sagde jeg, „sådan må De ikke sige.“ „Hvorfor ikke?“ spurgte hun. „Fordi der er en sort mand, der hedder Djævelen og bor i Helvede, og han vil putte Dem i ilden og brænde Dem, og det vil jeg være meget ked af.“ „Hvem har fortalt dig det?.. vedblev min frue. „Gamle Ned,“ svarede jeg. „Udmærket,“ var alt, hvad hun sagde, men hun fortalte herren om det, og han lod gamle Ned binde og piske, og han fik aldrig

mere lov at komme ind i køkkenet med de andre tjenestefolk. Min frue var ikke vred på mig, men morede sig snarere over min enfoldighed. Som et samtaleemne fortalte hun, hvad jeg havde sagt, til mange af sine bekendte, når de besøgte hende. Blandt dem var mr. Freelandhouse, en velmenende og god pastor. Da han hørte historien, blev han meget interesseret i mig og ønskede, at min herre skulle overlade mig til ham. Først ville han ikke høre tale om det, men efter mange overtalelser gav han efter, og mr. Freelandhouse gav 50 pund for mig. Han tog mig med hjem og lod mig knæle ned og samlede mine hænder og bad for mig, og det gjorde han så hver morgen og aften derefter. Jeg kunne ikke begribe, hvad det skulle gøre godt for, og heller ikke hvem han henvendte sig til, når han talte. Jeg fandt det komisk, men kunne godt lide det. Efter en tid hos min nye ejer blev jeg mere frimodig og spurgte ham, hvad bøn egentlig var for noget (jeg kunne næppe tale engelsk nok til at gøre mig forståelig). Han gjorde sig megen umage med mig for at gøre mig forståeligt, at han bad til Gud, som er i Himmelen, og at Han var min Fader og BEDSTE Ven. Jeg forklarede ham, at det måtte være en fejltagelse. Min far boede i BOURNOU, og jeg ville forfærdelig gerne se ham igen, såvel som min kære mor og søster, og jeg håbede, at han ville være så god at sende mig hjem til dem. Mens jeg tilføjede alt, hvad jeg kunne komme på for at overtale ham til at lade mig rejse tilbage, så jeg så ulykkelig ud, at det gjorde så stærkt indtryk på min gode herre, at tårerne løb ned over kinderne på ham. Han fortalte mig, at Gud er en MÆGTIG og KÆRLIG ÅND, og at Han har skabt hele verden, og hvert menneske og ting i den, i Etiopien, Afrika, Amerika og alle vegne. Jeg blev henrykt, da jeg hørte det. „Altså," udbrød jeg, „det er, hvad jeg altid troede, da jeg var hjemme". Hvis jeg havde vinger som ørnen, ville jeg flyve hjem for at fortælle min kære mor, at Gud er større end solen, månen og stjernerne, og at han har skabt dem.